

Media ja lehdistö

Euroopan unionin tuomioistuin
LEHDISTÖTIEDOTE nro 87/21
Luxemburgissa 20.5.2021

Tuomio asiassa C-8/20
L.R. v. Saksan liittotasavalta

Kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta ei voida jättää tutkimatta sillä perusteella, että Norja on hylännyt saman henkilön aiemman turvapaikkahakemuksen

Tätä kolmatta valtiota nimittäin ei siitä huolimatta, että se osittain osallistuu yhteiseen eurooppalaiseen turvapaikkajärjestelmään, voida rinnastaa jäsenvaltioon

L.R., joka on Iranin kansalainen, oli vuonna 2008 hakenut turvapaikkaa Norjassa. Hänen hakemuksensa hylättiin ja hänet siirrettiin Iranin viranomaisille. Vuonna 2014 L.R. teki uuden hakemuksen Saksassa. Siltä osin kuin Dublin III -asetuksen¹, jonka perusteella voidaan määrittää kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, panee myös Norja täytäntöön², Saksan viranomaiset ottivat yhteyttä tämän maan viranomaisiin pyytääkseen niitä ottamaan L.R. vastaan. Nämä kuitenkin kieltäytyivät vastaanotosta, koska niiden mielestä Norja ei Dublin III -asetuksen mukaisesti³ enää ollut vastuussa hänen hakemuksensa käsittelystä. Tämän jälkeen Saksan viranomaiset jättivät L.R:n turvapaikkahakemuksen tutkimatta, koska niiden mielestä kyseessä oli ”toinen hakemus” eivätkä uuden turvapaikkamenettelyn aloittamiseksi tarpeelliset edellytykset kyseisessä tilanteessa täytyneet. L.R. nosti tällöin kyseisestä päätöksestä kanteen Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgerichtissä (Schleswig-Holsteinin hallintotuomioistuin, Saksa).

Tässä tilanteessa kyseinen tuomioistuin päätti pyytää unionin tuomioistuimelta selvennyksiä käsitteeseen ”myöhempi hakemus”, joka määritellään direktiivissä 2013/32⁴. Jäsenvaltiot nimittäin voivat jättää myöhemmän hakemuksen tutkimatta, jos siinä ei mainita uusia tosiseikkoja tai perusteita.⁵

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht kyllä katsoo, että menettelydirektiivistä ilmenee, että kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta ei voida luokitella ”myöhemmäksi hakemukseksi”, jos kyseisen hakemuksen hylkäämiseen johtanutta ensimmäistä menettelyä ei ole käyty toisessa unionin jäsenvaltiossa vaan kolmannessa valtiossa. Sen mielestä kyseistä direktiiviä olisi kuitenkin tulkittava laajemmin, kun otetaan huomioon Norjan osallistuminen yhteiseen eurooppalaiseen turvapaikkajärjestelmään unionin, Islannin ja Norjan välisen sopimuksen nojalla, joten jäsenvaltioilla ei ole velvollisuutta suorittaa kokonaan uutta ensimmäistä turvapaikkamenettelyä kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa.

¹ Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 604/2013 (EUVL 2013, L 180, s. 31; jäljempänä Dublin III -asetus).

² Euroopan yhteisön sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välinen sopimus niistä perusteista ja menettelyistä, joilla ratkaistaan jäsenvaltiossa tai Islannissa tai Norjassa jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio – Julistukset (EYVL 2001, L 93, s. 40; jäljempänä unionin, Islannin ja Norjan välinen sopimus).

³ Ks. Dublin III -asetuksen 19 artiklan 3 kohta.

⁴ Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60; jäljempänä menettelydirektiivi) 2 artiklan q alakohta.

⁵ Ks. menettelydirektiivin 33 artiklan 2 kohdan d alakohta.

Tänään antamassaan tuomiossa unionin tuomioistuin ei yhdy tähän näkemykseen ja katsoo, että unionin oikeus⁶ on esteenä jäsenvaltion säännöstölle, jossa säädetään mahdollisuudesta jättää kansainvälistä suojelua koskeva hakemus tutkimatta sen johdosta, että asianomainen oli tehnyt aiemman hakemuksen pakolaisaseman myöntämisestä kolmannessa valtiossa, joka panee Dublin III -asetuksen täytäntöön unionin, Islannin ja Norjan välisen sopimuksen mukaisesti, ja että tämä hakemus oli hylätty.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Unionin tuomioistuin muistuttaa, että ”myöhempi hakemus” määritellään menettelydirektiivissä siten, että sillä tarkoitetaan ”kansainvälistä suojelua koskevaa uutta hakemusta, joka tehdään sen jälkeen, kun aiemmasta hakemuksesta on tehty lainvoimainen päätös”.⁷ Tästä direktiivistä⁸ ilmenee selvästi yhtäältä, että kolmannelle valtiolle osoitettua hakemusta ei voida pitää ”kansainvälistä suojelua koskevana hakemuksena”, ja toisaalta, että kolmannen valtion tekemä päätös ei voi kuulua määritelmän ”lainvoimainen päätös” piiriin. Niinpä se, että kolmannen valtion aiemmalla päätöksellä on hylätty hakemus pakolaisaseman myöntämisestä, ei mahdollista kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, jonka asianomainen on tehnyt jäsenvaltiolle kyseisen aiemman päätöksen tekemisen jälkeen, luokittelemista ”myöhemmäksi hakemukseksi”.

Unionin tuomioistuin toteaa lisäksi, että unionin, Islannin ja Norjan välisellä sopimuksella ei ole tältä osin merkitystä. On nimittäin niin, että vaikka tämän sopimuksen nojalla Norja panee tietyt Dublin III -asetuksen säännökset täytäntöön, asia on toisin direktiivin 2011/95⁹ tai menettelydirektiivin säännösten osalta. Niinpä kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa jäsenvaltio, jolle asianomainen on tehnyt uuden hakemuksen kansainvälisestä suojelusta, voi kyllä tarvittaessa pyytää Norjaa ottamaan asianomainen takaisin. Jos tällainen takaisinotto ei ole mahdollista tai sitä ei tapahdu, asianomaisella jäsenvaltiolla ei kuitenkaan silti ole oikeutta katsoa, että uusi hakemus on ”myöhempi hakemus”, jonka perusteella se voitaisiin tarvittaessa jättää tutkimatta. Lisäksi on niin, että vaikka Norjan turvapaikkajärjestelmässä säädettäisiinkin sellaisesta turvapaikanhakijoiden suojelun tasosta, joka vastaa unionin oikeudessa säädettyä tasoa, tämä seikka ei voi johtaa erilaiseen päätelmään. Yhtäältä nimittäin menettelydirektiivin säännösten sanamuodosta ilmenee selvästi, että nykytilassa kolmatta valtiota ei voida rinnastaa jäsenvaltioon kyseessä olevaa tutkimatta jättämisen perustetta sovellettaessa. Toisaalta tällainen rinnastaminen ei voi riippua sen arvioinnista, millainen on konkreettisesti turvapaikanhakijoiden suojelun taso asianomaisessa kolmannessa valtiossa, koska se saattaisi vaikuttaa oikeusvarmuuteen.

HUOMAUTUS: Ennakkoratkaisupyyntö antaa jäsenvaltioiden tuomioistuimille mahdollisuuden tiedustella niiden käsiteltävänä olevan yksittäisen asian yhteydessä unionin tuomioistuimelta unionin oikeuden tulkintaa tai unionin toimen pätevyyttä. Unionin tuomioistuin ei ratkaise kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevaa asiaa. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on ratkaista asia unionin tuomioistuimen ratkaisun mukaisesti. Unionin tuomioistuimen ratkaisu sitoo samalla tavoin muita kansallisia tuomioistuimia, jotka käsittelevät samankaltaista ongelmaa.

Tämä on tiedotusvälineiden käyttöön tarkoitettu epävirallinen asiakirja, joka ei sido unionin tuomioistuinta.

Tuomion [koko teksti](#) julkaistaan CURIA-sivustolla tuomion julistamispäivänä.

Lisätietoja: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

---

⁶ Tarkemmin sanottuna menettelydirektiivin 33 artiklan 2 kohdan d alakohta, luettuna yhdessä sen 2 artiklan q alakohdan kanssa.

⁷ Menettelydirektiivin 2 artiklan q alakohta.

⁸ Menettelydirektiivin 2 artiklan b ja e alakohta.

⁹ Vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/95/EU (EUVL 2011, L 337, s. 9).